

Protestantse gemeente Leidsche Rijn

Meditatie bij Psalm 122

Zondag 22 maart 2020

Marije Karreman

‘Dat er vrede heerst binnen je muren...’

De vrede binnen de muren van onze huizen, de vrede in onze hoofden en harten, wordt in deze tijd op de proef gesteld.

Bij mij wisselen hoop en vrees elkaar af. Herken je dat?

Ik *hoop* dat het snel voorbij is, we *hopen* dat er een oplossing komt, medicijnen, een vaccin.

Maar tegelijkertijd bekruipt ons de *vrees* voor wat ons nog te wachten staat, de *angst* voor hoelang het kan gaan duren. En hoe we het dan volhouden, in de tussentijd.

In deze Psalm 122 gaan mensen op weg naar Jeruzalem, de jaarlijkse gang naar de tempel, om er samen te komen, te bidden tot God, de plichten te vervullen, lezen we, en Gods naam te prijzen.

Psalm 122 is een bedevaartpsalm, een lied voor mensen onderweg.

Graag had ik jullie gezien vandaag, op deze zondag, om samen te zingen en te bidden, en bemoedigende woorden te lezen. Om elkaar te spreken en te horen hoe het met je gaat. Maar dat kan helaas niet, en dat zal nog wel een tijd zo duren.

Wat doen we in de tussentijd? Als gemeente proberen we de woorden van de in de afgelopen week afgetreden minister Bruins en minister president Mark Rutte in de praktijk te brengen, ‘let een beetje op elkaar’ ... dat noemen we al eeuwenlang – naastenliefde...

We proberen contact te houden via mail, en telefoontjes en kaartjes en brieven. We proberen iets van verbondenheid te creëren door deze viering, zowel met God als met elkaar.

Maar het voelt ook alsof we op onszelf worden teruggeworpen. Op ons kleine kringetje, van gezin, of partner, of als we alleen wonen, nog meer op onszelf. Wat doen we in de tussentijd? Hoe komen we deze tijd door? Terwijl we leven tussen hoop en vrees? Terwijl de vrede in ons hart en ons hoofd, de vrede binnen de muren van ons huis soms ver te zoeken lijkt? En we onrustig worden?

Huub Oosterhuis deelde op twitter een mooi fragment. Het raakte me. Ik deel het graag weer verder. Er staat boven: ‘Leer stil zijn en leer niets doen en leer wachten.’ Ik lees het voor.

‘Leer vragen, smeken, aandringen, bonken op luiken. Leer bidden. Wees niet mat, gelaten, vaag, wees heftig, bewogen, waakzaam, ontroerbaar. Verlang hartstochtelijk naar de werking van de heilige geest: dat de Naam van God, die bevrijding en liefde betekent, werkelijkheid zal worden in mensen.’

En dan citeert hij een gedicht:

Leer stil zijn en leer niets doen en leer wachten.

’t Geheim der sterken school altijd daarin

Dat zij zich instelden op lange drachten.

Het zijn dichtregels van Henriette Roland Holst. ‘Met ‘niets doen’ bedoelt ze: toom je ‘dadendrang’ in, die vaak uit blinde ijver, onwijze beste bedoelingen en prestatiezucht bestaat; leer niet in te grijpen, niets af te dwingen, niet te forceren; leer mensen vergeven dat ze grof en zelfzuchtig zijn, leer wachten, soms is iemand plotseling niet zelfzuchtig, maar wijd en lief. En leef zo, dat iemand ’s nachts op je deuren en luiken durft te bonken.’

Tot zover dit fragment van Huub Oosterhuis.

Kunnen we iets met deze woorden, in de tussentijd? Kunnen we nu leren wachten, bidden, verlangen naar Gods geest? Ik bid dat we dat leren, te wachten en te bidden, te verlangen naar Gods geest, ik bid dat we ontroerbaar blijven, dat we huilen als we verdrietig zijn, het uitspreken als we bang zijn of

boos, en lachen als we blij zijn. Het heeft geen zin onze kop in het zand te steken, het heeft geen zin om door te hollen tot het voorbij is, nee, we worden in een bepaalde mate stilgezet en teruggeworpen op onszelf en onze kleine kring, op God.

En het leven is een oefening geworden, meer dan ooit, een oefening in vertrouwen, een oefening in geduld. Een oefening om te leren leven met jezelf en met je God, en met de mensen die dichtbij je staan. 'Vraag om vrede voor Jeruzalem', zo eindigt Psalm 122. Ook wij bidden vandaag om vrede, om vrede in onze huizen, in ons hoofd en in ons hart. Vrede in de tussentijd.

Zullen we daarvan zingen?

Nada te turbe... Laat niets je verontrusten. (Lied 900/ Taizé)